

most tramsigt. Inte heller latinopunken i *Donde Voy* och *Noy Hay Perdon* (komplett med spansk gitarr!) känns särskilt naturligt.

Men, som sagt, sin hederliga västkustpunk kan de, allra bäst blir nog Go Betty Go i *Runaway* och avslutande *Unreal*. Två låtar där bandet vågar vara riktigt poppiga. Daniel Axelsson

GOGOL BORDELLO

Gypsy Punks

SIDEONEDUMMY/SOUND POLLUTION

Eugene Hütz satt i slutet av nittiotalet i sin skitiga lilla lägenhet och pedpade. Han hade inga pengar, drack för mycket och ingen gillade hans musik. Han kunde visserligen varken spela eller sjunga men banden han gillade var inte heller alltid så tekniskt duktiga. Shane McGowan kunde väl inte sjunga och inte Johnny Rotten heller. Ja, ingen i Sex Pistols var väl nåt vidare på att spela överhuvudtaget. Den dagen fick han sin snilleblixt. "Om jag blandar punk och traditionell musik från öststaterna så kan det bli hur coolt som helst. Och amerikaner gillar ju allt som låter exotiskt.". Det första man måste komma på är ett schysst namn på sin grupp. Det skulle vara som en av Emir Kusturicas crazyfilmer, tänkte Eugene. Vilt och galet och man skulle fatta att det var från öst också. När det hade gått en timme utan att Eugene kunde komma på något namn började han lojt kolla runt i lägenheten och hans blick stannade på en bok med den författaren Nikolaj Gogol, landsmannen från Ukraina. Plötsligt föll allt på plats. Gogol Bordello! Det låter ju skitfränt!

Sagt och gjort, Eugene värvade ett gäng killar som kunde spela dragspel och fiol och trummor och sånt som behövdes. Det var mest tjocka gubbar så han fixade två snygga brudor också som kunde sjunga kör. Musiken skrev sig nästan själv. Eugene bara tog svängiga bitar som han hört som grabb och gjorde dem lite fräckare. Texterna skrev han oftast på fyllan. Lite ukrainska fraser och engelska uttryck som lät bra om revolution och fest och såna grejer.

Till Eugenes lycka så verkade alla gilla hans koncept. Han blev polare med folk som Steve Albini och Jim Sclavunos som spelade in skivor med honom. Livet lekte för Eugene och det blev bara bättre och bättre. Att han var skitusen på engelska eller att alla hans låtar i praktiken lät likadant spelade inte längre någon roll. Allt var som en saga, sånt som bara kan hända i Amerika.

För varje år som gick blev han alltmer en kultfigur i New York och 2005 fick han huvudrollen i en film med Elijah Wood. Han som spelar Frodo! Dessutom skulle han släppa sin tredje skiva. Eugene visste först inte vad han skulle kalla skivan men så kom han på *Gypsy Punks*. För det är ju precis vad det är. Skithäftig jävla zigenarpunk!

Eugene Hütz hade skapat ett monster. Isac Nordgren

WOJTEK GORAL

No Exit

CMC/UNIVERSAL

Det rusar fram som ett änglok lastat med tung sjuttioalsfunk. Ibland går det väl snabbt när gitarrerna eller saxofonen lägger i överväxlar och pressar. Men när jazzloket växlar in på ett lugnare spår framträder det som är Wojtek Gorals styrka. Melodierna och känslomheten bakom saxofonen.

På skivan medverkar den bortgångne Totta Näslund och Mats Ronander. Men den starkast lysande stjärnan är faktiskt Goral själv, hans teknik är strålande. Samtidigt är det den som välter skivan.

Han borde fundera på att dra ner tempot lite oftare. Lååååååå solon på saxen känns nämligen lika inspirerande som det Yngwie Malmsteen brukar göra med sina gitarrer.

Mats Almgård

HARY

Polka Raggioso

NORTHSIDE/CDA

Emellanåt kan jag charmas oerhört av Harvs attityd och vilja, ibland känns det bara trist. Jag tror det egentligen beror på att hela världen överdoserade på irländska jigs fram till för tioalet är sedan, och kan fortfarande få sitt lystmäte på krogar runt hela landet. Inget fel i det, dansvänlig folk-musik med fioler, dragspel och gitarrer är aldrig fel, men ibland känns Harvs globala svenskhets som att man vill lite väl mycket. Det blir aldrig dåligt, men emellanåt blir det lite uppsluppet på rutin, känns det som. Dock, svag för valser som jag är, faller jag alltid för *Raggavalis*. CD-häftets scenografiska anvisning: "Torget i Arvika", gör det än mer självklart och njutbart. Allt från folkhemmets lördagskväll.

Magnus Sjöberg

RICHARD HAWLEY

Coles Corner

CAPITOL

Det är inte ofta man får höra fräsch crooner-pop, men det är alltid lika välkommet. Hela det gebitet har ju ett tag riskerat spricka som en såpbubbla efter Rod Stewart och Robbie Williams tafatthet respektive muterade Vegas-shower. Men nu är det ju inte riktigt samma sak Hawley håller på med. Det känns lika fel som det känns rätt att i samma andetag som Richard Hawley nämna Frank Sinatra. Fel därför att de egentligen inte kan jämföras med varandra, men rätt därför att även om man tröttnat på crooner och country kan finna uppskattning hos båda. Sinatras förmåga att blåsa liv i både Beatles och Bacharach finns på något sätt återuppståndet i Hawleys sätt att kvasiglamouröst visa upp Sheffield's kvarter och personligheter.

Här finns inte de storslagna, magnifika arrangemangen som ibland tenderar kväva och gömma sångerna och låtarna, utan allt är sparsmakat, känns nästan ärligare. Nästan som en doft från en tidigare tid, nästan som en länk till en tid då framtidstiron vägrade tyngre än bekymren. Och bara det gör Richard Hawley lyssningsvärd.

Magnus Sjöberg

HELLOWEEN

Keeper of the Seven Keys – The Legacy

STEAMHAMMER/PLAYGROUND

När Kai Hansen (gitarr) lämnade det tyska regalskeppet på förra sidan nittiotalet kan det liknas vid att låta förste styrman gå plankan. Besättningen återtog styrfart 1993 med den sorligt underskattade *Chameleon* innan andre styrman Michael Kiske (sång) köllhalades. Michael Weikath (gitarr) har samlat nytt manskap och vid några tillfällen har resultaten varit hyggliga även på senare tid. De riktigt stora farvattnen lämnades dock 1988 efter *Keeper of the Seven Keys Part II* och att germanerna blåser liv i seglen och knyter an till sina största framgångar är så klart ingen slump. Eftersom man genast börjar jämföra med de två föregående *Keeper*-plattorna blir saknaden efter Hansens extraordinära alster monumental – det är inte ens i närheten av *Future World*, *Halloween*, *I Want Out* eller *A Little Time*. Ställer man Kiske jämte Deris är skillnaden så slående att ord är överflödiga. Ja, ärligt talat att på denna produkt ens syftar på åttiotalets guldkorn borde vara ett fall för marknadsdomstolen.

Kan man blunda för det lumpna försäljningsstricket med albumtiteln är *The Legacy* en rätt bra power metal-historia med fina stunder som den episka *Occasion Avenue*, snabba *My Life for One More Day* och den lugna duetten med Candice Night (Blackmore's Night) *Light the Universe*.

Roger Bengtsson

HER SPACE HOLIDAY

The Past Presents the Future

WICHITA/BONNIERAMIGO

Man får ju säga att oavsett hur distanserat Marc Bianchi än vill få det till i sitt projekt Her Space Holiday så har han lämnat ut sig och sitt själsliv så ofta att man inte längre läser texterna som fiktion – det går inte. Och även om saker och ting på senare tid verkat lite roligare, lite mer livsbejakande, så är det konnotationerna som textrader som "let's all exploit our misery" som lever kvar.

The Past Presents the Future är i samma anda som tidigare Her Space Holiday-plattor, även om det emellanåt känns som att det finns en större säkerhet. Som alltid med en osviktig förmåga att göra poplåtar som hela tiden växer. Det är dock inte smygande bikt till trummaskin och stråkar hela tiden, utan mer som en viskande tenors berättelser i första och tredje person. Mer extrovert än introvert. Äntligen.

Magnus Sjöberg

HORRORPOPS

Bring it On!

EPITATH/BONNIERAMIGO

Som på så mycket annat på Epitath så finns egentligen allt här, men är tyvärr gömt bakom en alltför slick och ren produktion. Det är som att vissa skivbolag inte vågar stå för vad de egentligen är, som att de är så rädda att inte sälja tillräckligt, att kidsen inte ska gilla dem att de inte vågar stå för sin musiksmak.

Horrorpops är ett lysande exempel. Skivan är riktigt rolig, svängig och skön. Catchiga låtar, en bra och lagom uppkäftig sångerska, ett jävla drag på bandet. Men produktionen är så förbannat slick att hela skiten blir trist och ofarlig. Det är amerikansk punkrockcabilly med stäbas och alla andra attribut och som sådan musik behövs lite farlighet. Man måste vara tuff, hård och lite galen, gitarren måste vara MYCKET högre, det kan inte vara så här plastigt och barnvänligt.

Jag vill inte säga det men jag måste – gå och köp en gammal Cramps-platta istället.

Mathias Skeppstedt

HYACINTH HOUSE

Hyacinth House

TRUE MUSIC

Bröderna Fredrik och Magnus startade sitt eget bolag för att kunna släppa sitt debutalbum. De tillhör DIY-rörelsen och menar att de inte är så naiva att de tror att de kan förändra skivbranschen och dess bihang. Men däremot kan de få folk att förstå att det finns bolag som främst jobbar för musikens skull. Hur som helst, tack och lov lever musiken upp till denna schyssta inställning.

Det var faktiskt länge sedan jag hörde en debut som känns så äkta ända in i mörken. Inte låter det svenskt inte. Amerikanskt så klart där figurer som Ryan Adams och Jeff Buckley tidigare trampat ger sig Hyacinth House in och sopar banan totalt. Musikens kvaliteter kan sökas i rösterna men också i låtarna. En röst kommer aldrig helt till sin rätt om inte låtarna funkar, men här lyckas man gå hela vägen. Marcus Johansson sjunger på ett vackert särbart sätt som ibland påminner om en rosslig Nicolai Dunger. Ofta när det höga